

L' IGNORANCIA

REVISTA CRÓNICA

ORGA Y XEREMIES DE VARIES SOCIETATS DE MALLORQUINS.

A Palma, cada número.....	0'05 cén.ª pta.
A domicili. Es trimestre.....	0'65 »
Un any.....	2'50 »
Per dotzenes.....	0'45 »
Núm.ª atrassats des 2.ª tom...	0'06 »
Id. id. des 1.ª tom...	0'07 »

SONARÀ CADA DISSAPTE COM HA SONAT FINS ARA
SI T'É VENT Á SA FLAUTA.

ADMINISTRACIÓ: CADENA DE CORT, N.º 44.

Fóra Palma. Dins Mallorca.	3 mesos....	0'85
	1 any.....	3'25
Dins España.	3 mesos....	1'00
	1 any.....	3'50
A Ultramar y s' Etrangèr....	3 mesos....	1'50
	1 any.....	5'00

L' ILUSIÓ

RECORTS D'UNA TETEROLA.

Aprèn de mí, vialgé fatigat per ses esperances des camí, pastó que corres derrera ses escampades auveyes per impenetrables sitis, per ses encletxes, y per ses cantelludes peñes de sa muntanya; marinench que t'inclinas afanós demunt es solch que òbri s'arada des téu parey, y qu'es bastant possible que no't torni es fruyt des téu trabay; aprèn de mí, qualsevol sias, y qu'al sortí es Sol entre ses séues dorades bòyres resònin els ècos d'els méus recòrts en la profunditat de la téua ànima.

S'auba, còm à retxa d'abrasadora flamada, còm una espira de jovintut florida, comensava ja à formá en es Llevant es seu pavelló de guirnalles; desde ses rames d'un frondós lloré vaitx veure sa séua claretat tornasolada jugant entre els transparents niguls del Cèl, y plena d'amor, me vaitx posá à volá p'el dilatat Occéano del ayre, besant ses séues ones invisibles, ses lleugeres plomes de ses méues ales. Allá, molt enlòra, se dibuxavan demunt la tèrra ses bòyres de la pesada nit, y fins allá abont distingia la méua vista, veyà vestí à la naturalesa el seu mantell de reyna per saludá amb la séua poesia al rey del dia.

«Oh, Sol, benehida sia la fecunda besada d'els téus primés raitxs! Dítxós aquell que te mira encendre l'atxa lluminosa de la vida à n'els horitzons de la Terra! Felís aquell que puga enviar-te la primera nòta del himne triunfal amb que te rèb tot el mon!»

Axí vaitx cantá à les primeres llums del Sol; ses méues ales brasteljaván l'ayre amb una gran prontitut, y en es seu impuls pujava.... pujava crusant es blau hermós del transparent Cèl. Molt prònte va essè per mí la tèrra una còsa confusa, un tropell de llums y ombres, de niguls y resplandors; entre bòyres se perdían ses bòyres d'els séus horitzons, y en torn de mí prònte va reyná

un no interrompit silènci del espay infinit; tan sòls sa méua vèu reproduhida per ses boyretes que brodavan es camí de l'auba, ressonava eloquent à impuls d'un fresch y agradable oratjòl, poguent assegurá que'n aquelles altes regions de claretat y de pau, jò solament donava amb les méues tènדרes y dolcíssimes cantarelles la benvinguda à n'es Sol.... ¡A n'es Sol qu'iluminat ja es seu disco dins l'hermós palau de Llevant se mostrava fecund, abrassadó, plè de vida, de passió y de magestat, ansiós d'evaporá ses ombres, de desterrá es silènci, duguent amb los séus rayos sobre la tèrra el reynat de la claretat, l'imperi de la veritat, la soberania de la vida!...

Mon bech daurat deixava escapá del meu còr los crits d'amor amb que s'encenia la méua ànima, y còm més anava més amunt me feya y més invisible me parexia la tèrra, y més invisibles també aquelles bòyres que'l rodetjavan. Sa méua veu de cada instant tornava més argentina, es meu cant tenia més vibració, sa claretat que me rodetjava més plena de felicitat, d'amor y glòria.

Vaitx seguí pujant; mon canlet va torná ronco; la méua vèu fatigá mon pit.... ¡Ay! era de la tèrra, y à la tèrra era precis que tornás à recubí ets átomos que m'alentavan.... ¡Pòbre ànima que no't queda altre remey que cercá entre sa pols ó es fanch les fons de la vida!...

Vaitx aplegá ses méues aletes y vaitx aná debaixant; en tant qu'es Sol s'en pujava à n'es seu tròno fogós, é iluminá el cénit de la tèrra; jò ja me trobava ben pròp d'ella y plena de fatiga vaitx cercá, amb ansiosa mirada, un manantial per recuperá sa méua perduda fòrsa. ¡Quanta diligència vaitx empleá per registrá es sèch arenal! Per muntanyes y per plans per tot mirava, ansiosa de descubrí una bassa, un cocó ó un degotís.... No rès, ni tan sòls un bassiotet se presentava à sa méua vista per satisfé sa sèt que m'abrasava!.... La tèrra que recorria era un desèrt agostat; les flòrs s'havian secades.... Mon bech s'obria fatigós, y ses méues ales se rendían de cansament.

Vaitx seguí volant; de prònte se presenta à la méua vista una siquioleta d'aygo qu'entre ses floretes del camp parexia que jugava, devaliant després à perdersè per dins un comellá de jonqueres.

Era felís; aquella aygo cristalina que me convidava à que la begués à s'hora que jò tenia més sèt, era tot quant pogués desitjá una telerròla en es mes d'Agost.

Vaitx dirigí à n'es Sol una mirada antes de posarmè; vaitx cantá per derrera vegada, y duguent en la méua ànima l'imatge d'aquell Cèl de llum y d'armonia abont havia anat à doná la ben arribada à s'auba, me vaitx posá ran de sa síquia ansiosa de reposarmè des meu cansament, per cantá de bell nou y tornarmèn pujá alegre y dítxosa à les etèrnes regions del Cèl.

¡Ay de mí! plorant sa méua desgracia avuy visch sens porè atravessá p'el reynat de la claredat, del que per à sempre vaitx essè desterrada; ses méues ales rompudes p'es tir seguí d'un amagat cassadó, m'obligan à cantá arreconada dins es buyd de sa sòca d'un garrové; à dins tan pòbre recó, vaitx trobá un amagatay quant me vaitx sentí ferida p'es plom traydó, y desd'aquí sens ales per atravessá l'immensitat del Cèl, haguent perdut per à sempre aquelles regions abont jò havia somiat trobá sa veritat, sa dítxa, y sa glòria, ecsal lo meu doló en melancòliques cantarelles, recordant, amb amargura, la tosca y pèrversa màquina que jò vaitx imaginá fresca siquidola, y que quant vaitx mirá ràpidament mentres queya ferida, va escriure à demunt sa tèrra amb sanch de ses méues ferides aquesta sòla paraula:

«¡Ilusió!...»

¿Que trobau, germanets? Axò es una mòstra de sa música celestial amb qu'els sàbis volen recreá ses oreyes d'els ignorants.

Si no estau embafats amb una, donau un altre lletgida.

M. DULÉY.

LLETGIUHO.

¡A Barcelona s'hi feren unes festes diumenge passat!

Unes festes de piñol vermey que duraren tres dies.

Ses festes des Jochs Florals.

Ell les fan cad' any, però enguañy en feya vinticinch que comensaren a celebrarles, y, s'olla gran aná dins sa petita.

Contau que convidaren tots ets escriptors de sa nostra llengo que volguessen anarhi.

Y n'hi anaren, y foren a temps a un parey de refreschs y dinás, que... ditxós qui pogué posá pèus devall taula.

Però si axò va essè lo més *sustanciós*, no fench encara lo milló.

¡Es Certámen, es Certámen!

Ell tanmateix hey enviaren un grapat de poesies que feya pò; vuy dí, eran moltes y d'aquelles, d'aquelles.

Que s'hi véren prou amb feynes per doná es prèmis a ses qui les se mereixian es Jutges nombrats per la còsa; que no vos fesseu contes que fossen quatre mañans, porque tots hey deyan ben de prim.

Basta dirvos que tres d'ells eran es nostros compatriòtes Don Marian Aguiló, Don Geróni Rosselló y Don Jusèp Ll. Pons, tres poetes de cap de brot, còm tots sabeu, y que no s'amocan amb sa mànega.

Llástima qu'es poetes mallorquins se deixigan veure tan poch de *ses musses*; *verbo* que no s'espòlsigan una mica sa peresa qu'els ha agafada, y haurian vists prèmis que s'hagueren fets séus, còm succehia fa devés deu anys, que no'n deixavan per qui'n volia.

Però Dona Victòria Peña axí mateix mos va trèure; porque guañá un *accessit*, amb una poesia *Lo meu nin*. Ja 'u deu essè hermosa. Per ara li donám s'enhorabona més coral.

Y, sabeu Mossen Cinto Verdaguer que heu va essè del diantre. Presentá una *Oda á Barcelona* que s'en va dú la pau-ma. Cent mil ecsemplás n'han d'estampá a conte y despèses de s'Ajuntament de Barcelona per regalarne a tothom qui'n vulga.

Ell aqueix homonet no té barrera.

Y ets altres poetes premiats que no paupan.

¡Ah! Llavò es d'assí enviaren un telegrama a n'es Jurat des Jochs Florals, diguent qu'eran es mateixos qu'abans, amadors entusiastes de sa nostra llengo tan agradosa y tan garrida, y admiradors, però molt, de ses glòries des reneixament literari de Mallorca, València, Cataluña y Provensa.

Sobre tot: aquests Jochs Florals anaren de lo milló, gracies a Deu. Ydò, qu'hey pugan aná molts d'anys, si convé.

Ja 'u veys, ignorants lectors, si dórmen es catalans que parlan sa mateixa

llengo que nòltros: de quina manera se desteixinan per ferla llubí, de quina manera la conran porque don bona añada.

No, y ella es fanera: es una llengo que ben estodiada ¡sabeu qu'heu es de bufarella!

Vaja, ydò: a veure quant a Mallorca en farém nns de Jochs Florals, lo mateix qu'a Barcelona y a València.

Deu ho fassa, qui pòt.

UN MALLORQUÍ.

VUYTENES

EN HONOR DE

LA SANTÍSSIMA TRINIDAD

DICTADRES

de l'amo'n Toti Vicens Santandreu de Son Garbeta. (*)

Jò desitx concixement
Y gracia per coletgi,
Per parlá y no mentí
D'un Ser lo mes escl-lent,
Deu Señor Omnipotent
Que no's pòt pensá ni dí,
Sense principi ni fi,
Sábi, just y provident.

Causa gran admiració
Un Ser inoriginat;
Conté individualitat
De tres amb gran distinció.
Y, essent Ell la suma unió
Forman una Trinidad,
Abont reyna l'igualdat
Y la suma estimació.

El Pare s'está mirant
Ja desde l'eternidat,
Y en sí mateix ha engendrat
Un Fill, y s'estiman tant
Qu'aquest amor incessant
De Pare y Fill inflammat
Es un impuls inspirat,
El qual es lo Esperit Sant.

El Pare té atribuhit
La suma Omnipotència,
El Fill suma Sapiència,
L'Amor lo Sant Esperit:
Ell a 'hòmo ha enriquit
Per libre benevolència
De gracia y llum de ciència
Amb un tresòr infinit.

Iguals tots tres en grandesa,
En podè y eternidat,
En señorío y bondat,
En sapiència y altesa,
Bé porèm dí amb certesa:
Per essència... es Unidat,
En Persones.... Trinidad,
Sòls una Naturalesa.

(*) Manacorí d'una corantena d'anys que sab una mica de lleigí, que viu a un lloquet seu y sempre ha fet feyna en es camp, y lia còsa de dotze ó tretze anys qu'á sucusuaxí s'alsá glosadó, però de casta gròssa. De ses séues cansons en podrian ompli un libbre: publicam aquestes, porque puguem coletgi qui es En Vicens. Nòltros solament vos direm qu'aquestes *Vuytenes* mos deixaren aturadís sa primera vegada que les sentirem porque en elles s'hi veu Teologia d'aquella mes rimada, y poesia de bònadeveres fèrm.

Es una temeridat
Per lo enteniment humá
Volerse imaginá
Sobre còm Deu s'es creat:
La nostra utilidat
Es creure y no disputá,
Confiant veurèu més clá
En essè a l'eternidat.

Si lo espay del firmament
S'omplís tot, tot de papés
Y primorós s'escrigués
Sería insuficient
Per dí de lo Omnipotent
Los atributs vertadés....
Que lo qu'es més que lo més
En Ell está solament.

Vos sou poder incomprès
Y suma fecundidat,
Sí, Vos tot ho heu creat
Pues el crear sabeu qu'es:
Trèure y formá de no rès
La universalidat,
Sèbre doná fluixedat,
Vigor, vida y robustès.

Sou veritat y ciència
Y suma sabiduría,
De les flòrs la galanía,
D'els arbres la corpulència-
Y l'ordre y magnificència
Que veym en l'Astronomia,
Mos publican cada día
Vòstra gran intel·ligència.

Tot rito, culto y lahor
Sòls a Vos pòt essè dat,
Vos mereixeu ser amat
Amb la fòrsa de l'amor.
Sou gran apremiador
De la justicia y bondat,
Y castigau la maldat
Amb restitut y rigor.

Sou sustancia simplicíssima,
No hey ha en Vos rès corporal,
Perque'l vòstro natural
Es la essència més puríssima:
La vòstra vista santíssima
Rebutja tot lo qu'es mal,...
Sou el bé universal
De la Glòria perfectíssima.

Rey de l'imortalidat,
Sant, Fòrt.... no poreu patí,
Amb lo vòstro existí
Se forma l'eternidat;
Vos sou l'actualidat
Sense principi ni fi,
Y veys lo qu'ha de vení,
Lo present y lo passat.

Vos dau sustancia y dulsura
A plantes, fruytes y grá,
Sòls Vos poreu afartá
Nòltros desitxs sens mesura;
Vos sou la suma Hermosura
Que la Glòria feys brollá,
Y es bens que dau á gosá
Son ditxa que sempre dura.

La vòstra gran potestat
Per tota còsa es bastant:
Un acte insignificant
De la vòstra voluntat

Pòt tení ben disipat
L'univers amb un instant
Y crearne al entretant
De mons una infinidat.

La ciència y les belleses
Que veym amb l'humanitat,
Un rou es qu'ha devallat
De les vòstres grans alteses;
Lo gran de les marevelles
En Vos está replegat,
Y de Vos ha dimanat
Lo fòrt de les fortalises.

Los planets del firmament,
Los majors y secundaris,
Fan los seus cursos diaris
Voltant més jaujers qu'el vent,
Vos los tenui fàcilment
Dins òrbites com a gabis,
Com un rey que té canaris
Per lo seu divertiment.

Sou el Rey Totpoderós.
Tots vos devèm vasallatge,
Vos mereixeu homenatge
Faèl y respectuós,
Gran ditxa fonch crearmós
Semblants a la vòstra iniatge,
Y amb lo vostro heretatge
De la glòria dotarmós.

Vos sou el vertader Nòrt;
Los qui amb Vos mos retgirèm,
Segú no naufragarèm
Y arribarèm a bon pòrt;
Després de la nòstra mòrt
Units amb Vos estarèm,
Y ¡Sant! ¡Sant! ¡Sant! cantarèm
Señor Deu de Sabahòt.

BENEHIDA Y ALABADA SIA
LA SANTÍSSIMA TRINIDAT
Y LA BENAVENTURADA VERGE MARIA
EN EL MISTERI
DE LA INMACULADA CONCEPCIÓ.

CARTA D'UN ESTODIANT.

AN EN N. N.

Madrid 21 d'Abril de 1883.

Bòn amic: tant prest com vaig rebre sa téua carta me passa p'es carabassòt contestarte en mallorquí clar y llam-pant, y sensa comanarme a Deu ni al diable al punt vaig posá ma a l'òbra pensantme que tot seria bufa y fè ampollas, y qu'axò d'esvergá quatre mallorquinadas no era cap còsa del altre mon, ni que'n haguessen de dú un re-taulet a Sant Matgí. Però uns contes fa s'ase y s'altre es tragiuer, y alla hont se pensan que no hi plòu no hi pòden está de goteras. Encara no havia posat fil a sa guya y ja no hi vey de cap bolla: més travat qu'un escarabat entre borras per tot trobava cent lloges de mal camí y altrás tantas de voltera. Jo

que som un poch tudòssa, (Deu no m'ho tenga en retrèt ni vanaglòria) en dí tretze n'han entradas tretze n'han d'eixir, y no hey ha vèl, ni qui'm trèga es gat des sach, heu vaig pendre més a las barras donant llargas a s'assunto, per allò de vés a poch poch que frís, qu'el mon no es fèt enb un día, y qui ha fèt avuy fara dema. Però ¡ni per aquestas! que com més va més vela, y es per demés cerca na Maria per sa cuyna, per-que no ey ha més cera que sa que cre-ma, y alla hont no n'hi ha que no n'hi cerquen.

Y no't pensis, amb tot aquest proan-gol, que jo estiga molt de gayta, que de poch ensá sas riayas me son fuytas més lluy que sas cabrellas des sòl. Per aquí corre un rum rum de Juny que no mos girarèm y ja'l tendrem demunt, y jo en dug una migraña en el còs que'm men-ja crú.

Afectat de la vida pandera y de corre la gaudayna m'en vaig vení a Madrit més content qu'un ca amb un òs, pen-sant havè conquistat Buda, y qu'axò de sa Diplomática no era còsa tant per lo qual que fos necessari romprershi es cap, sino que tot eran vuyts y nòus y cartas que no lligan, y que'm passariam tots amb aygo beneyta, y me bastarian quatre grapadas per trèure aquest cara-gol bufant. Axí es que jo, bascas malas quimeras pòcas, he viscut tot s'el any a la habella, esquena drete, donantme a la bona vida, campant com un prevere, y fent es meu cap envant sensa volè sèbre qui l'ha encalsada. Sa darrera pussa que'm picava era s'obligació: y si un día en l'any *quando calí* me posa-va a estudia parexia que tengués guyas a sa cadira, y sempre el dimòni em mo-va qualche borino per esbucarme sa potranca. Ara, considera tú, ànima de-vèta, quin estarà es rectó per uns quants billets. De còp descuyt y sensa temer-mèn m'he trobat en es cul des dissapte, que la còsa ja está més envant qu'es pas des gerrés, y per poch no arrib mis-sas ditas, y jo me tròb amb sas mans demunt es cap qu'encara no sé per hont hey van: y llavò per fè es pa més lleig que cada assignatura val per sis, perque son més llargas qu'un diné de fil y tenen més puas qu'un erissó. Y deba-das fas es cap viu a veure de quin cap teng de fè oscas per trèure sa llarga y sortí amb la mèua; però tot es posá un perat a un banch, com que rentá es cap a s'ase y pèdre es temps y es llexiu, que la còsa té ja tant de remey com un ase volá, y a mal de cagá no hey valen servas.

Y encara gracias que fins aquí no m'ha dit del tot malament, perque sem-pre que m'he vist apretat de passos he pogut sortirne com un piñòl de cirera per virtut des vicari de Buja, y amb sa mèua mónita he cobrada un poch de fama que sinó a l'hora d'ara ja m'hau-rian donat capítèrro, y de mí no s'en

cantaria gall ni gallina. Però en vení s'hora de trèure s'estam y quedá bé jo hauré de mostrá sa filassa, y podran pensá llavò qu'els he anat amb carta amagada, fent es santo baixo per donar-los entenent figas per lletèrnas, y ven-rán que no es or tot lo que lluhu, em posarán de carabassa com un pòbre de sopas, que n'hi haurá per na Clara y sa mara y per més que'n vengan.

Ja sé jo lo que tú'm dirás: «Quand fonch mòrt cridaren Crèdo, jara qu'has pixat plòras? antes, antes, va dí En Ca-nòt. ¿No sabías que qui no mira envant cau enrera? Haguesses fèt feyna com un patró pelut, en lloch de vayveretjá dei-xant sas manadas p'es rostoy, y ara no't trobarías amb sas mans buydas, ni farías morros a n'es Juny, ni haurías de tornatèn cul batut y cara alegre.» Y ¿que vòls que t'hi fassa, fiyet? Tú tens rahó que't vèssa per demunt sas rèls des cabeys; però ja está fet Sineu y es temps no camina cul errera, y Deu mos guard d'un ja está-fet. Si sas còsas se fessen duas vegadas ¡que n'hi hauria de pòcas d'esgarradas!

Vaja no'n parlèm pús, perque no aca-bariam es que fila may y a l'hora d'ara ja t'he florit es cuch de s'oreya amb tota aquesta xarramenta.

Comanèm molt es téus concos, etc., etc., y mana a ton amic

K.

XEREMIADES.

Varem essè invitats per aná a Soller amb so vapor *Santueri* y no volguerem pèdre s'ocasió d'admirá ses maravelles de sa part de còsta de Mallorca qu'han de passá per anarhi. Si hem de dí sa ve-ritat es viatge des *Santueri* va essè una bona diversió per tots es que'n forma-ren part.

Diumenge dematí, encara no eran les sis y mitja, quant comensá es vapor a mourersè y les onze y mitja quant donava fondo a dins es pòrt alegre de Soller.

Porto-pí, es castell de Sant Cárlos, sa faròla de Cala-figuera, el *Tòro* (que no va envesti a n'es vapor, que, com un *picadó*, li passava per devant,) es pòrt d'Andraitx, es frèu de sa Dragonera, ses viles de Bañalbufar, Estallenchs, es llogaret s'Estaca, Miramar y moltes al-tres cases y barraques, passaren per de-vant ets uys ubèrts com a salés des viat-jants que no se cansavan d'admirá ses belleses de sa segona Suissa. Un oratjòl de má y un bòn sòl de Maitx feyan un dí ben bò, y axí es qu'es pòt dí que ningú se maretjá.

Sa fèsta de Sòlle va essè també molt lluhida, hey hagué processó, música, ball y *simulacro* de s'entrada des mòros a n'aquella vila; y també hey acudí,

ademés de sa qu'hey anà amb so vapor, molta gent estèrnia.

Desitjam qu' es Sollerichs pogan celebrà cada any aquesta festa amb més solemnidad y donam moltíssimes gracies à s' empresa del *Santueri* per havermoshi convidats, y à tota sa tripulació, amb especial à n' el senò capita, p' es bon cuydado y complacència en vés d' els passatges. Aquesta expedició que no sia sa derrera.

Segons hem vist, ja está anunciat en es Teatro Principal, s' inauguració de sa *Societat de Sestetos de Madrid*, (encara qu' axò lo mateix té que sia d' allà que d' un' altre part, mentres sia hò,) dirigida p' es mèstre señor Arche.

Es programa de ses pessas qu' han de tocà, es còsa de lo *fino*: y lo que se conta d' aquests Professós, també es còsa vertaderament notable.

Cridam s' atenció referent à dit gènere de música, com una còsa especialíssima, y qu' aquí entre nòltros es poch coneguda, perque no es còsa facil de fersè; es lo qu' es diu sa flò, y espuma de sa bona música; y encara que no tots els qui prenen de cames primes la se pòren fè séua, axí mateix tòcan entre y entre qualque coseta... que n' sa ma si basta, per entreteni à tothòm, y que s' embafada no fós massa gròssa.

Es prèus qu' han posat son bastant en còmodo; perqu' axò no es còsa que se puga posà à sòu.

Aquests artistes de segú mereixerán bona acullida, perque vénen à fè coneixe un gènere nou y hò. Per lo tant, voldriam no succehis com en s' *Estudiantina*... perque no puguin dí, y en motiu, que aquí no agrada lo hò.

Diuen qu' han de matá un homo, per havè estat sentenciat à n' aquesta dererra pena. Respectam sa justícia des fallo, però deploram que persisteixca sa pena de mòrt entre nòltros. ¿No seria milló que fos substituïda amb un altre que donàs llòch à qu' es criminals se tornassen hòns y arribassen à apenedirsè des delictes qu' haguessen comèsos?

Recomanam à n' es nòltros paisans un setmanari qu' es diu *La Propaganda Musical* y que publica articles y trabays curiosos y noticies de teatro, música y belles arts.

Dona també preciosos gravats y retratos d' artistes, y ademés de tot axò dona à n' es subscriptós sa música ó sòlfa que elegeixen per való de sa suscripció, y en qualsevol casta de instrument.

Es números de mòstra y ses suscripcions s' han de demaná à s' Administració des periòdich, *Calle del Correo, 4, Madrid*.

COVERBOS.

¡Mirau qu' heu val amb sos sabatés!
Un dia estavan una partida d' ells fent feyna à defòra des portal de sa botiga. Eran devés les quatre des decapvespre; passà un pagès, y pegantsè tots uyada tiraren es trastos p' en tèrra, diguent:
—Santos, atlòts.

S' ajonoyaren y comensaren à dí es Crèdo.

Es pagès qu' anava en la bona de Deu s' ajonoya també y es posà à resà.

—¡Oh beneyt! (comensaren à cridarli es sabatés;) ¿per la vila que tòcan Santos à les quatre des decapvespre?

Y es pagès tot empagahit prengué ets atapins y fogí.

Un sollerich tenia es bon costum de fé rues de clotell.

Un dia estant un poch axaubat y sortint de sa taverna orsant y arriant pegà un capicó quantre sa paret y cau dins una síquia. En es mateix instant passava un compay séu que de mal nòm li deyan Rata, y quant vé es séu amich dins s' aygo va prová si el treuria des séu naufratx, y es capderré el tregué.

Quant aquell el regonesqué li va dí en tò de burla:

—¡Pel-la-vera-kren! May m' hauria pensat k' una Rata hagués trèt un Gat de dins s' aygu!

Un ajusticiat andalús quant es sacerdot que l' agonisava li deya que pujás amb valor s' escala des *cadalso*, suposat que per éll era s' escala del Cèl, li respongué:

—Padre: ¿quiere vuesa-merced subir por mí?

CRIDA.

Tenda d' articles d' escritori y dibuix

D' ELS

HEREUS DE DON GABRIEL ROTGER,

CADENA DE CORT, 11, PALMA.

LLIBRES RETXATS Y LLIBRETES.

En dit establiment trobarán un completíssim surtit de llibres en sos tamañs fòleo, quart, octau y agenda, de papé superiò, retxat, en diari majó, etc., etc., y encuadernats amb riquíssimes cubèrtes de percalina de colós en relleus nègres.

També hey ha llibres gròssos de papé vitela superiò tamañ *Ecu*, retxats en majó y diari, y encuadernats en gamusa.

En quant à llibretes se n' hi trobarán de tota casta en tamañs de marquilla, fòleo, quart y octau, blanques y retxades lapis, diari majó, borrado, etc., etc.

Tot à prèus baratíssims.

PORROS-FUTES.

SOLUCIONS Á LO DES NÚMERO PASSAT.

GEROGLIFICH.—A na Bèt le m' han étsisada.
SEMBLANSES.—1. En qu' hey ha conserge.
2. En qu' hey ha guardies.
3. A vegades li donan carabassa
4. En qu' hey ha esqueleto.
TRIANGUL.....—Elena-Elen-Ele-Ei-E.
XARADA.....—Dò-na.
CAVILACIÓ.....—Bausà.
ENDEVINAYA.....—Una carta.

GEROGLIFICH.

sta 1000000 × T

SEMBLANSES.

1. ¿En que s' assembla Mallorca à n' es peix?
2. ¿Y es municipals à ses cases?
3. ¿Y es números à sa fruyta?
4. ¿Y sa Calatrava à la Mare de Deu?

TRIANGUL DE PARAULES.

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Ompli aquests pichs amb lletres que lletgides diagonalment y de través, digan: sa 1.ª retxa, y sa 2.ª, es nòm de s' estimat y es de s' atlòta; sa 3.ª, un llinatge; sa 4.ª, lo que té Mallorca; sa 5.ª, una còsa molt util des nòstro còs, y sa 6.ª, una lletra.

ECSENE.

XARADA.

Sa primera es gran virtut
Que te tot bon cristià;
Y sa segona es nòm fá
D' un mineral forsarrut;
Es tot arbre conegut
P' es bon fruyt que sab doná.

MESTRE GRINOS.

ENDEVINAYA.

Som blanch, som nègre,
Petit ò gròs,
Lluent ò aspre,
De plata ò d' òr;
De moltes còses
Me sòlen fé
Més sempre es nègre
Lo que dins tench.

UN GERMÀ D' ELL.

(Ses solucions dissapte qui vé si som vius.)

CORRESPONDENCIA PARTICULAR:

Sr. G. de la P. (Málaga).—Rebuda la circular. Desitjam veure condicions, encara que no creym venga el cas d' utilisarli.

Tinet.—Es covèrbo qu' envia ja ha estat publicat.

J. de Deu.—Hey anira en haverhi mes llòch.

19 MAITX DE 1883.

Estampa d' En Pere J. Gelabert.